

## Mákszem mese

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy mákszem. Egy icinke-picinke mákszemecske, akit a viharos szél egyszer csak kifújt édesanyja gubójából, sok más testvérével együtt. Kit erre, kit arra sodort el a szél. Gurult, gurult a mákszem a nagyvilágban, átszaladt réteken, mezőkön, majd megállt egy erdőszélen.

Igen csak kimerült a nagy rohanásban, szusszanva pihent meg, és körbenézett, hol kereshetne menedéket magának. Ekkor egy pici madárka kapta fel csőrébe és arrébb repült vele. A madár a következő pillanatban egy szép kukacot pillantott meg egy levélen, így lepottyantotta a mákszemet. Pont egy kis gödröcskébe, amiben finom, puha, meleg sár állt.

„Ó, végre megmenekültem” - sóhajtott nagyot a mákszem, magához térve az utazásból. „Vajon hol vagyok és hallja-e valaki a hangomat?” majd várt hosszú ideig. Már majdnem elkeseredett, amikor valaki megszólította.

„Úgy látom, egy mákszem vagy. Nahát, csuda régen láttam errefelé mákvirágot!” – mondta mellette az a valaki.

„Te meg ki vagy?” -érdeklődött a mákszem és felfelé pillantgatott, ahonnan a hangot hallotta.

„Üdvözöllek, itt a Sárga-Zöld Erdő szélén. Én a lapulevél vagyok” – mutatkozott be kedvesen egy hatalmas, sötétzöld levél.

„Ismersz engem? Azt is tudod honnan jöttem?” – kérdezte kicsit gyanakodva, de azért reménykedéssel a mákszem.

„Nem tudom honnan jöttél. Valahonnan messzebbről, egy szép rétről, ahol sok mákgubó nő egymás mellett. Nem ismerlek, csak azt látom, hogy ragyogó, sötétfekete mákszem vagy. Szívesen vigyázok rád, hogy a napsütés mellett árnyékok is legyen, meg ne tapossanak el az állatok, emberek. Közel vagyunk az ösvényhez, sok mindenki jár erre, de mellettem biztonságban leszel.” – a lapulevél jókedvűen intett felé. „Aztán majd meglátjuk mi lesz belőled nyár végén.”

A kis mákszem megnyugodott, és behúzódott a gödör aljába, ahol puha sötétség ölelte körbe őt. Hamarosan elálmosodott, és aludt, aludt, míg arra nem ébredt föl, hogy meleg fény keresi, hívogatja felfelé. Nagyon kíváncsi lett, vajon mi történhet kint, nem mellesleg az éhség is hangosan dörömbölt a testében. Nyújtózkodott felfelé, majd egy kemény falba ütközött ugyan, de gyorsan átfúrta magát.

Hó-hó, micsoda friss levegő és napsütés fogadta őt kint!

„Gyere, hajtsd ide a fejed és igyál” - mondta neki a lapulevél, majd harmatot csepegtetett a levélkéire. Meglátta magát az egyik harmatcseppben a mákszem, és elképedt, hiszen szára és levelei voltak, meg valami kis fejforma a legvégén.

„Mi történt?” kérdezte.

„Nagyot aludtál, közben megérkezett a fény és a víz ideje. Most erősödnöd kell, nekem pedig vigyázni rád, mert sok állat szereti a zsege hajtásokat.” Aztán mesélt neki, mennyiféle állat és növény lakik ebben az erdőben.

Meg is érkeztek nem sokára a pillangók, meg méhek, na és a legyek, akik körbe dongták őt. A pillangókat megcsodálta, hányféle színűek is! Különösen megtetszett neki egy lila-narancssárga foltos.

Volt, hogy a pillangók ráültek a levelére, és bizony nem mindig bírta el őket, akkor kicsit meghajlott. Mikor elege lett, dühösen megrázta magát és a pillangók felrepültek.

A lila-narancssárga lepke azonban könnyű volt, mint a fuvallat, és a mákvirág alig várta, hogy megpihenjen nála.

A legyeket nem szerette, borzasztó volt hallgatni a zúgásukat és a szaguk sem tetszett neki. A lapulevél igyekezett elhessegetni őket a közelükből.

Egy késő este, ismeretlen lény érkezett, fura csápok voltak a fején, és őt szagolgatta. Nem tetszett ez a mákvirágnak, rosszat sejtett. Egyszer csak megérezte, hogy egyik levelét rágcsálják, erre másik levelével vadul csapkodni kezdett, de csak kis szellőt tudott kavarni maga körül. Felkiáltott, a lapulevél rögtön észrevette, hogy segítenie kell. A legnagyobb levelével a csiga alá nyúlt, és messzire hajította a virágtól.

Ezentúl minden este hosszan mesélt a lapulevél, és elmondta az összes történetet, amit ismert az állatokról. A szaglászó csigákat mind elriogatták.

Akkoriban már végtelen hosszúságúak voltak a nappalok, az éjszakai sötét csak későn köszöntött be, a mákvirágon pedig megjelentek az első szirmocskák.

„Mesélj kérlek, milyenek a mákmezők...” mire a lapulevél elgondolkodott.

„Úgy hallottam, hogy végtelen hosszú réteken, egymás mellett ring sok-sok pompázatos színben tündöklő virág. Az egyik piros, mint az érett szamóca ott szemben veled a fű között, a másik fehér, mint a felhő az égen, a harmadik kék, mint a tócsa a lábunk előtt, aztán van rózsaszín is, na meg lila. Lila, mint a kedvenc...”

„A kedves pillangóm!” örült meg a virág.

„Bizony, együtt hajladoznak, susognak, csillognak a napfényben, aztán amikor hűvösödik a szél, és megváltoznak a színek az erdőben, ők is átalakulnak, a száruk kemény lesz, pompás virágukból gubó korona nő a fejükre, abban pedig sok-sok zörgő kis mákszem lakik. Emlékszel? Te is az voltál, mikor idekerültél hozzánk.”

A virág elcsendesedett, és szirmaival kedvesen megérintette a lapulevelet.

„Bárcsak láthatnánk azt a szép mezőt... majd egyre álmosabban azt suttogta:

„Lehet, hogy holnap is eljön a pillangó barátom.”

Másnap reggel, amikor felébredt a virág, és az első harmatcseppben megpillantotta magát, nem akarta elhinni, amit látott: gyönyörű szép lila szirmok koszorúzták a fejét, pont olyan élénk lila, mint amit pillangó barátján látott.

„Nézd csak” – kiáltott fel a lapulevélnék- „micsoda szirmaim lettek!”

„Nahát, még százszorta szebb lettél, mint gondoltam” – mondta büszkén a lapulevél - „lehet, hogy anyukádnak is ilyen gyönyörű szirmai voltak.”

A pipacs egy darabig még bámulta szirmai szépségét, aztán gyorsan megmosta magát a harmatcseppel.

„Itt az idő, hogy földízítsem magam, nemsokára megérkezik a barátom”.

Megrázta szépséges fejét és a leveleit, aztán várta, hogy megérkezzen a pillangó.

Nem kellett sokáig várnia, és attól a naptól kezdve mindig együtt voltak, mígnem a virágból szépséges, érett mákgubó nem lett, sok-sok mákszemecskével a fejében.

Azt mondják, akik arra jártak, a Sárga-Zöld erdő szélén, hogy egyre szélesebb pipacsmező jelenik meg nyaranta, tele különleges, lila pipacsokkal, körülöttük rengeteg lila-narancssárga pillangóval.

Ha arra jársz, el ne felejtsd megnézni!

Írta: Sárközi Tünde